

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2002/68 Med

in de klacht nr. 2002.1976 (052.02)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager heeft bij verzekeraar een tijdelijke arbeidsongeschiktheidsverzekering gesloten.

In artikel 7 aanhef en sub 7.8 van de op de verzekering van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden is bepaald: 'Geen uitkering wordt verleend voor arbeidsongeschiktheid welke is ontstaan, bevorderd of verergerd (...) door jagen, duiken, parachutespringen, zweefvliegen en/of het beoefenen van sport anders dan als amateur; een en ander voorzover blijktens het polisblad niet uitdrukkelijk meeverzekerd'.

Op 6 augustus 2000 heeft klager een gecompliceerde breuk van zijn rechter bovenarm opgelopen bij het deltavliegen. Nadat klager in november 2001 een beroep op de door hem gesloten verzekering had gedaan, heeft verzekeraars gevolmachtigd agent bij brief van 31 januari 2002 met een beroep op de voormelde polisbepaling aan klager schade-uitkering ontzegd.

De klacht

Klager heeft niet aan de hand van de verzekeringsvoorwaarden kunnen beoordelen of arbeidsongeschiktheid als gevolg van deltavliegen gedekt is. Klager heeft deze pas op 5 februari 2002 ontvangen.

De opsomming van vier sporten in artikel 7.8 van de verzekeringsvoorwaarden bevat niet een toevoeging als 'zoals' of 'bijvoorbeeld'. Dit betekent dat alleen deze vier sporten van de dekking zijn uitgesloten. Deltavliegen is een geheel andere sport dan zweefvliegen en kan dus daarmee niet gelijkgesteld worden.

Uit het luchtvaartreglement blijkt dat een deltavleugel in tegenstelling tot een zweefvliegtuig geen vliegtuig is. Klager hecht daaraan meer waarde dan aan hetgeen Van Dale's woordenboek vermeldt.

2002/68 Med

Het standpunt van verzekeraar

Op 6 november 2001 ontving verzekeraars gevolmachtigd agent klagers schademelding. Uit de melding bleek dat klager aanspraak maakte op uitkering krachtens de verzekering vanaf 6 augustus 2000 in verband met een als gevolg van een valpartij ontstane breuk van de rechterbovenarm. In de melding werden de omstandigheden waaronder de valpartij plaatsvond, niet genoemd. De gevolmachtigd agent heeft klager daarop een schadeaanvraagformulier toegezonden dat hij op 23 november 2001 ingevuld heeft terugontvangen. De gevolmachtigd agent heeft vervolgens een medisch adviseur ingeschakeld om de medische gevolgen van de valpartij te laten beoordelen. Achteraf gezien was dat onderzoek, dat altijd als eerste en zo snel mogelijk plaats vindt bij een claim onder een arbeidsongeschiktheidsverzekering, niet nodig geweest omdat de schade van dekking is uitgesloten. Dat sprake was van een niet gedekte schade blijkt uit het schadeaanvraagformulier.

Gedane zaken nemen geen keer, doch later heeft de gevolmachtigd agent voldoende uitleg gegeven over de wijze van behandeling van de claim en de afwijzing daarvan. Dat de claim in onderzoek is genomen en op medisch gebied is beoordeeld kan niet bij klager een zodanig vertrouwen hebben gewekt dat verzekeraar reeds daardoor tot uitkering verplicht is. Klager is nimmer dekking toegezegd. Hij diende zich te realiseren dat de claim in onderzoek was en niet meer dan dat.

De betreffende polisuitsluiting belet uitkering bij arbeidsongeschiktheid als gevolg van letsel door het beoefenen van een aantal gevaarlijke sporten, waaronder parachutespringen en zweefvliegen.

Verzekeraar laat parachutespringen verder buiten beschouwing. Wel merkt hij op dat het gevaar van parachutespringen zich met name voordoet bij de landing, waarbij als het ware een sprong- en valbeweging moet worden gemaakt, die dikwijls tot een minder gelukkige valpartij met serieuze klachten of letsel leidt. Dit is een van de redenen om parachutespringen van dekking uit te sluiten. Bedoelde sprong- en valbeweging komt ook voor bij deltavliegen. Het gevaarselement bij de landing is in dat opzicht hetzelfde. Verzekeraar behoudt zich alle rechten voor om, wanneer de klacht een ander (gerechtelijk) vervolg krijgt, ook dit onderdeel van de uitsluiting aan zijn verweer toe te voegen.

Onder het begrip zweefvliegen valt ook deltavliegen zoals klager dat klaarblijkelijk heeft beoefend. Deltavliegen is een vorm van zweefvliegen. Zweefvliegen kan worden beoefend met een zweefvliegtuig of met een deltavleugel. In beide gevallen is sprake van vliegen met een motorloos zweeftoestel. Het betreft een zeer lichte constructie en een relatief groot vleugeloppervlak waardoor zonder gemotoriseerde voortstuwing kan worden gevlogen. De verhouding tussen de zwaartekracht (die het toestel naar de grond trekt) en de liftkracht (die het vliegtuig in de lucht houdt) is in feite optimaal. Met een bepaalde voorwaartse snelheid kan met een minimale dalingsnelheid gevlogen worden. Door thermiek (stijgende lucht) is hoogtewinst mogelijk. Het vinden van thermiek en het zo lang mogelijk in de lucht blijven is bij zweefvliegen het uitdagende element.

Zweefvliegen met een deltavleugel, zoals klager dat heeft gedaan, is een gevaarlijke variant van zweefvliegen. Het risico van schade aan de constructie en aan het lichaam van de vlieger is bij zweefvliegen met een deltavleugel groter dan bij zweefvliegen met een zweefvliegtuig. De reden is dat de landing met een

deltavleugel een veel grotere fysieke inspanning vergt en het lichaam van de vlieger direct met de grond in contact komt. Het landen van een deltavleugel
2002/68 Med

geschiedt doordat de vlieger zich uit het harnas onder de deltavleugel bevrijdt en vlak boven de grond de voorwaartse snelheid van de deltavleugel laat afnemen. Het is dan zaak om door een rennende beweging de laatste voorwaartse snelheid op te vangen waarbij uiteindelijk de gehele constructie van de deltavleugel op het lichaam van de vlieger komt te rusten. Het maken van stuurbewegingen bij de landing van de deltavleugel is nagenoeg onmogelijk. Dat is anders bij een zweefvliegtuig, waarbij de controle in de eindnadering behouden blijft. Bovendien behoeft de vlieger van een zweefvliegtuig geen fysieke inspanning te verrichten om het toestel tot stilstand te brengen en is er geen direct fysiek contact tussen de vlieger en de grond.

Uit het vorenstaande blijkt dat deze manier van beoefenen van de zweefvliegsport een risico in zich bergt dat genoemde polisbepaling beoogt uit te sluiten. Het gaat om het gevaarselement. Dat moet iedere lezer van de bepaling duidelijk zijn. Een beoefenaar van de zweefvliegsport zal zich, zeker bij zweefvliegen met een deltavleugel, het gevaarselement realiseren en het verband leggen met de uitsluiting.

Ook uit de Wet Luchtvaart blijkt dat het verschil dat klager tracht aan te brengen tussen deltavliegen en zweefvliegen kunstmatig is en noch op de realiteit noch op het wettelijk regime voor de luchtvaart kan worden gestoeld. Hetgeen klager deltavliegen noemt, is hetzelfde als zeilvliegen. Artikel 1 van het "Besluit bewijzen van bevoegdheid voor de luchtvaart" geeft een aantal definities, waaronder voor zeilvliegtuig en zweefvliegtuig:

'Zeilvliegtuig: zweeftoestel met starre hoofdstructuur, dat kan worden gedragen en slechts gestart en geland kan worden door gebruik te maken van de benen van de bestuurder'.

'Zweeftoestel: luchtvaartuig, niet zijnde een TMG (touring motor glider), zwaarder dan lucht, dat hoofdzakelijk in de lucht kan worden gehouden door aërodynamische reactiekrachten en waarvan de vrije vlucht niet afhankelijk is van een motor'.

'Zweefvliegtuig: zweeftoestel met vaste vleugel'.

Uit deze omschrijvingen blijkt dat zowel een zweefvliegtuig als een zeilvliegtuig een zweeftoestel is en derhalve bedoeld om te kunnen zweefvliegen. Reeds uit deze omschrijvingen volgt derhalve dat gelijkstelling van zeil(of delta)vliegen met zweefvliegen voor de hand ligt.

Klager stelt de verzekeringsvoorwaarden pas in februari 2002 te hebben ontvangen. Verzekeraar kan dit niet rijmen met klagers mededeling aan de Ombudsman Verzekeringen: 'Natuurlijk was ik op de hoogte van artikel 7.8. Voor mij is dit artikel duidelijk'.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd. Klager vindt dat verzekeraar de kwestie slordig heeft behandeld. Verzekeraars verweerschrift is geheel doorspekt met de term 'gevaarlijke sporten', maar deze term komt in de betreffende polisbepaling niet voor. Deltavliegen is een geheel andere sport dan zweefvliegen en kan daarmee dus niet gelijkgesteld worden. Een deltavleugel is officieel geen vliegtuig, een zweefvliegtuig is dat wel. De verzekeringsvoorwaarden heeft klager pas op 5 februari 2002 ontvangen.

2002/68 Med

Het oordeel van de Raad

1. De Raad kan geen voor partijen bindende uitspraak doen over de uitleg van de van toepassing zijnde verzekeringsvoorwaarden. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. Wel kan de Raad beoordelen of het door verzekeraar in het onderhavige geval ingenomen standpunt verdedigbaar is, omdat, zou dat laatste niet het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.
2. De Raad acht verdedigbaar verzekeraars standpunt dat deltavliegen een vorm van zweefvliegen is als bedoeld in artikel 7.8 van de verzekeringsvoorwaarden. Verzekeraar heeft dan ook door met een beroep op deze bepaling aan klager uitkering te ontzeggen de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad. In zoverre zal de klacht ongegrond worden verklaard.
3. Voorzover de klacht inhoudt dat klager niet uit de verzekeringsvoorwaarden heeft kunnen afleiden dat de gevolgen van deltavliegen niet door de verzekering worden gedekt omdat hij deze verzekeringsvoorwaarden eerst op 5 februari 2002 heeft ontvangen, is zij eveneens ongegrond. Verzekeraar heeft aangevoerd dat klager aan de Ombudsman Verzekeringen heeft geschreven: "Natuurlijk was ik op de hoogte van artikel 7.8. Voor mij is dit artikel duidelijk". Deze mededeling van klager is vervat in de, tot overgelegde stukken behorende, bijlage van het door hem aan de Ombudsman Verzekeringen toegezonden klachtenformulier, dat is gedateerd op 21 februari 2002. Klager heeft niet gesteld of aannemelijk gemaakt dat deze door hem gedane mededeling berust op een vergissing. Verzekeraar kan klager dan ook in redelijkheid aan deze verklaring houden en ervan uitgaan dat deze wel op de hoogte was van hetgeen in het zo-even bedoelde artikel is bepaald.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 11 november 2002 door Mr. F.H.J. Mijnsen, voorzitter, Mr. H.C. Bitter, Drs. D.F. Rijkels, arts, en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnsen)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)